

молитвата: Патеръ имонъ — патка съ лимонъ; О ендисъ уранисъ — мисирка съ орисъ; Агиа щито — кокошка съ жито“, и т. н. Но въ по-горното училище, на даскалъ Николаки, което се състояло отъ два подготвителни и четири редовни класа, Добровски захваналъ да схваща по-добре гръцкия езикъ: превеждалъ Езоповитѣ басни, отъ старогръцки на новогръцки, и изучавалъ школната енциклопедия на Патуса, съ извадки отъ съчиненията на Лукиана, Плутарха, Ксенофонта . . . Пристигането на Селимински въ 1825 г. внася, както ще видимъ, голѣмъ обратъ въ настроения и идеали на младежитѣ. Обаче изселването на сливенци въ 1830 г. и дейността на гръцкия учителъ Цукала до 1840 г. спиратъ временно успѣхитѣ на българския духъ между гражданството и въ школата.

Този духъ е спечелилъ, между това, опора въ появата на хайдушки чети. Имаме всички основания да мислимъ, че хайдутството въ Сливенъ, както и изобщо на полуострова, не е било нѣщо ново. Още при завладяването на града отъ турцитѣ (1388) мнозина храбри и непримирими българи ще сж се укривали въ балканскитѣ селища и гори, за да не гледатъ позора на унижението и за да предприематъ отъ тамъ нападения за отплата. Така и на югъ, у гърцитѣ, планинскитѣ жители дълго време сж се противѣли да признаятъ турското владичество, а когато го признаватъ, тѣ не преставатъ да бранятъ съ оржие въ ржка своята свобода; и тъкмо отъ редоветѣ на т. н. клефти, забѣгнали въ непристъпнитѣ гори на Етолия, Епиръ, Тесалия, Акарнания и т. н., и особено на дръзкитѣ сулиоти, укрили се въ планината Шамури, ще излѣзатъ първитѣ борци за гръцката независимостъ въ периода на възраждането. Въ България положението е било абсолютно сжщото. Рила, Родопитѣ, Стара-планина, Срѣдна-гора, Странджа и други планини сж давали сигурни убѣжища на всички горди и смѣли хайдути (харамии), които народътъ е славѣлъ въ пѣснитѣ си като защитници на честъта и имота му. Сливенци специално сж имали отдавна славата на хайдути и Захари Стояновъ съ право бележи, че съ войводитѣ на Сливенъ не могълъ да се похвали „ни единъ градъ изъ тритѣ части на отечеството ни“. За миналото на тѣзи горски юнаци знаемъ малко; едвали обаче можемъ да се съмняваме, че тѣ сж взимали дейно участие въ възстанията следъ поробването на